

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 5 juli 2010 in zaak nr. 10/8285 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 november 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit, verzonden op 18 februari 2010, heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 juli 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 juli 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde, mede gelet op de uitspraak van de Afdeling van 7 februari 2012 in zaak nr. 201103064/1/V2 (aangehecht ter voorlichting van partijen), geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Sevenster, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van staat.

w.g. Sevenster
lid van de enkelvoudige kamer

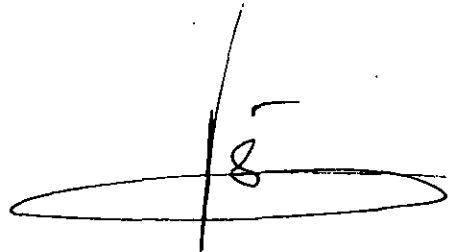
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 februari 2012

347.

Verzonden: 16 februari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 10 / 8285 (beroep)
AWB 10 / 6580 (voorlopige voorziening)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 5 juli 2010

in de zaak van:

geboren op : van Iraanse nationaliteit,
eiseres/verzoekster,
verder te noemen eiseres,
gemachtigde: mr. M.M.J. van Zantvoort, advocaat te 's-Hertogenbosch,

tegen:

de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. P.P. Zweedijk, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiseres heeft op 3 november 2009 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor het doel "gezinsleven of artikel 8 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)". Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 20 november 2009 afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit op 4 december 2009 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 18 februari 2010 ongegrond verklaard. Eiseres heeft tegen dit besluit op 2 maart 2010 beroep ingesteld.
- 1.2 Eiseres heeft op 19 februari 2010 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Zij verzoekt het besluit te schorsen totdat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 Verweerder heeft op 18 mei 2010 een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 28 mei 2010. Eiseres is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten.
Eiseres heeft op 21 januari 2003 een asielaanvraag ingediend. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 17 maart 2003 afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 10 juni 2005 door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Alkmaar, ongegrond verklaard (AWB 03/21753).
Eiseres is op [redacted] gehuwd met de heer [redacted]. De heer [redacted] is in het bezit van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd na eerst in het bezit te zijn geweest van een verblijfsvergunning "tijdsverloop in de asielprocedure". Op [redacted] is uit dit huwelijk hun zoon [redacted] geboren. [redacted] heeft een verblijfsvergunning bij zijn vader.
- 2.3 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (het mvv-vereiste).
- 2.4 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.
- 2.5 Ingevolge artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder 1, Vb is van het vereiste van een geldige machtiging tot verblijf, op grond van artikel 17, eerste lid, onder g, Vw, vrijgesteld, de vreemdeling van wie uitzetting in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM.
- 2.6 Ingevolge het eerste lid van artikel 8 EVRM heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven of gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
- 2.7 In B2/10.2.2 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) staat dat in het algemeen de afwijzing van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning van een vreemdeling die niet eerder een verblijfsvergunning in Nederland had, geen inmenging vormt in het recht op respect voor het familie- en gezinsleven of privé-leven. Ook indien geen sprake is van inmenging dient een belangenafweging tussen de belangen van de Staat en die van de vreemdeling plaats te vinden. De omstandigheid dat nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf zal ten nadele van de vreemdeling worden betrokken bij deze belangenafweging. Bij illegaal verblijf zal slechts in zeer uitzonderlijke situaties sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (zie de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake Rodrigues da Silva van 31 januari 2006, nr. 50435/99).

-
- 2.8 In B2/10.2.3 Vc staat dat om de omvang van de verplichtingen van de overheid te bepalen, alle relevante feiten en omstandigheden van het geval in ogenschouw moeten worden genomen en uiteindelijk moet een eerlijk evenwicht worden bereikt tussen de algemene belangen die zijn gediend met het voeren van een restrictief toelatingsbeleid en de weigering van de verblijfsvergunning enerzijds, en de persoonlijke belangen die zijn gediend met het in Nederland uitoefenen van het gezinsleven anderzijds. Aangezien het gaat om de beoordeling en afweging van diverse belangen van verschillende aard, komt in beide gevallen aan de overheid een zekere beoordelingsvrijheid (a certain margin of appreciation) toe. Bij de weigering van eerste toelating van vreemdelingen tot het Nederlandse grondgebied is die groter dan bij de weigering van voortgezet verblijf.
- 2.9 In B2/10.2.3.1 Vc staat dat bij gezinshereniging dan wel -vorming in ieder geval in de belangenafweging betrokken dient te worden of:
- het gezinsleven is aangegaan terwijl geen verblijfsrecht is verleend;
  - er sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen;
  - er sprake is van bijzondere omstandigheden;
- 2.10 In B2/10.2.3.2 Vc staat dat objectieve belemmeringen zien op belemmeringen om het gezinsleven tussen de verblijfsgerechtigde hoofdpersoon en de gezinsleden buiten Nederland uit te oefenen. Bij de beoordeling van de vraag of daarvan sprake is, zal veelal moeten worden beoordeeld of het gezinsleven in het land van herkomst kan worden uitgeoefend. In het zich daartoe lenende geval zal echter ook moeten worden beoordeeld of het gezinsleven in een derde land kan worden uitgeoefend. Daarbij maakt het niet uit of de verblijfsgerechtigde hoofdpersoon Nederlander of vreemdeling is. Nederlanders kunnen zich in het algemeen ook in andere landen vestigen. In iedere zaak zal beoordeeld moet worden of er op dit moment sprake is van een objectieve belemmering. In het algemeen gelden daarbij de volgende uitgangspunten.
- Indien een verblijfsvergunning asiel is verleend (en het gezinslid uit hetzelfde land komt), bestaat een zeer sterk vermoeden van een objectieve belemmering, dat slechts op individuele gronden van de betreffende zaak kan worden weerlegd. Voor de vraag naar de aanwezigheid van objectieve belemmeringen is doorslaggevend de vraag of de (persoonlijke) omstandigheden die tot de verblijfsvergunning asiel hebben geleid, op dit moment nog steeds aanwezig zijn.
  - Indien op het moment waarop de toets aan artikel 8 EVRM plaatsvindt, ten aanzien van vreemdelingen afkomstig uit een bepaald (gedeelte van een) land of behorend tot een bepaalde bevolkingsgroep een categoriaal beschermingsbeleid wordt gevoerd (zie C2/5) bestaat er een vermoeden van een objectieve belemmering.
  - Indien het gezinsleven niet in het land van herkomst, maar mogelijk wel in dat derde land kan worden uitgeoefend, wordt voorshands geen objectieve belemmering aangenomen. De verblijfsgerechtigde hoofdpersoon en de gezinsleden dienen daarover helderheid te verschaffen en dat te onderbouwen.
- 2.11 Verweerder heeft de aanvraag van eiseres afgewezen, omdat eiseres niet beschikt over een geldige mvv. Volgens verweerder komt eiseres niet in aanmerking voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 8 EVRM en leidt toepassing van het mvv-vereiste niet tot een onbillijkheid van overwegende aard.
- 2.12 Eiseres heeft hiertegen in beroep het volgende aangevoerd. Verweerder heeft eiseres ten onrechte tegengeworpen dat eiseres destijds zonder geldige mvv naar Nederland is

gereisd nu zij uit Iran is gevlucht. In bezwaar is gewezen op de zaak Amara van 5 oktober 2004 (LJN: AS7917) van het EHRM. Het is onvoldoende duidelijk op welke wijze de belangen van eiseres en een rol hebben gespeeld in de belangenafweging nu deze door formele vereisten worden ontkracht. Verweerder dient rekening te houden met de factoren zoals genoemd in de uitspraken van het EHRM inzake Boultif (JV 2001/254), Uner (JV 2006/417) en Sezen (JV 2006/89). Verweerder beoordeeld ten onrechte of sprake is van een objectieve belemmering. Gelet op de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, van 5 september 2008 (LJN: BF1035) zal gekeken moeten worden naar de ernst van de moeilijkheden waaraan de heer en zullen worden blootgesteld bij terugkeer naar Iran. Er is enkel bekeken of zij feitelijk naar Iran kunnen gaan. Er moet sprake zijn van een "social pressing need" wil sprake zijn van een gerechtvaardigde inbreuk op artikel 8 EVRM. Daarvan is in casu geen sprake. De arresten van het EHRM inzake Ciliz (LJN: AE1680) en Keles (JV 2005/450) zijn in dit geval ook relevant. Ter onderbouwing van de negatieve gevolgen van een eventuele terugkeer voor de mvv-procedure voor eiseres, de heer en hun zoon heeft eiseres een orthopedagogische rapportage inzake van 10 mei 2005, een brief van haar psychiater van 8 april 2010 en een kinderrechtenrapportage van 17 mei 2010 overgelegd. Er is sprake van strijd met de artikelen 3 Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) en 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Eiseres kan het ontbreken van een paspoort niet worden toegerekend nu zij er alles aan heeft gedaan dit paspoort te verkrijgen.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.13 Niet in geschil is dat eiseres niet in het bezit is van een geldige mvv. Tussen partijen is in geschil of toepassing van het mvv-vereiste in strijd is met artikel 8 EVRM.
- 2.14 Tussen partijen is niet in geschil dat tussen eiseres, de heer en sprake is van gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dat geen sprake is van inmenging van dit recht op gezinsleven nu eiseres nimmer in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning die haar in staat stelde dit gezinsleven in Nederland uit te oefenen.
- 2.15 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder een evenwichtige belangenafweging gemaakt tussen de algemene belangen die zijn gediend met het voeren van een restrictief toelatingsbeleid en de weigering van de verblijfsvergunning enerzijds en de persoonlijke belangen van eiseres, de heer en hun zoon die zijn gediend met het op dit moment in Nederland uitoefenen van het gezinsleven anderzijds. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat aan de algemene belangen die zijn gediend met een restrictief toelatingsbeleid een zwaarder gewicht toekomt dan aan voormelde persoonlijke belangen van eiseres, de heer en hun zoon, zodat verweerder daarin geen aanleiding heeft hoeven zien voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 8 EVRM. Daarbij heeft verweerder mogen betrekken dat eiseres niet eerder rechtmatig in Nederland heeft verbleven, het in beginsel om een tijdelijke onderbreking van het gezinsleven voor de duur van de mvv-procedure zal gaan en niet is gebleken van een objectieve belemmering als bedoeld in B2/10.2.3.2 Vc. Aangezien in beginsel slechts een tijdelijke onderbreking van het gezinsleven aan de orde is en het de eigen keuze is van de heer of hij eiseres volgt, heeft verweerder evenmin doorslaggevende betekenis hoeven toekennen aan de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot en volgens eiseres zullen ondervinden indien zij eiseres zullen volgen naar haar land van herkomst. Dat eiseres mogelijk op de ambassade in Iran

geen mvv wordt verleend, hoeft voor verweerder thans geen aanleiding te zijn eiseres vrij te stellen van het mvv-vereiste. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij nimmer aan het mvv-vereiste zal kunnen voldoen.

- 2.16 De uitspraken waarnaar eiseres in dit verband heeft verwezen, leiden niet tot een ander oordeel. In dat verband wordt het volgende overwogen.
Het beroep van eiseres op de eerdergenoemde uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, slaagt reeds niet, nu anders dan in die uitspraak, in het onderhavige geval geen sprake is van inmenging op het recht van het gezinsleven maar van eerste toelating.
De uitspraken van het EHRM inzake Boultif, Üner en Sezen zien, anders dan in dit geval, op verblijfsbeëindiging in verband met openbare orde aspecten, terwijl het in het onderhavige geval niet gaat om verblijfsbeëindiging nu eiseres niet eerder rechtmatig in Nederland heeft verbleven.
De zaak Ciliz is naar het oordeel van de rechtbank evenmin vergelijkbaar met het onderhavige geval. In de zaak Ciliz bestond, kort gezegd, een positieve verplichting voor verweerder om het gezinsleven tussen ouders en kinderen te verzekeren na een scheiding. Door te verzekeren of een omgangsregeling mogelijk was, werd aan die verplichting voldaan. Door het in bewaring stellen in afwachting van het uitzetten van de vader werd dit onderzoek gefrustreerd waardoor een inbreuk op het recht op gezinsleven ontstond. In het onderhavige geval, zal, indien de heer en ervoor kiezen in Nederland te blijven gedurende de mvv-procedure, in beginsel slechts sprake zijn van een tijdelijke scheiding tussen eiseres en de heer en waarmee nog geen sprake is van een inbreuk op dit gezinsleven. De stelling dat eiseres mogelijk geen mvv zal worden verleend, kan hieraan op dit moment nog niet afdoen.
De zaak Keles is reeds niet vergelijkbaar met het onderhavige geval omdat het in die procedure om een ongewenstverklaring ging die in strijd met artikel 8 EVRM werd geacht.
- 2.17 De inzake overgelegde orthopedagogische rapportage en kinderrechten rapportage kunnen worden aangemerkt als onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt en derhalve bij de beoordeling worden betrokken. Deze rapportages doen evenwel niet af aan het in rechtsoverweging 2.15 gegeven oordeel. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat van niet wordt verlangd dat hij samen met zijn moeder afreist naar Iran voor haar mvv-procedure. Daarnaast kan uit deze stukken niet worden opgemaakt dat het voor zodanig schadelijk is dat eiseres voor de duur van een mvv-procedure afreist naar Iran, dat verweerder het mvv-vereiste in redelijkheid niet aan eiseres heeft mogen tegenwerpen.
- 2.18 De verklaring van de psychiater van 8 april 2010 kan niet bij de beoordeling worden betrokken nu eiseres eerst in beroep naar voren heeft gebracht dat zij, gelet op haar psychische klachten, vrijgesteld zou moeten worden van het mvv-vereiste.
- 2.19 Eiseres heeft voorts een beroep gedaan op artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder meer de uitspraak van 25 januari 2006 (nr. 200507463/1, LJN AV0969) volgt dat, voor zover de verdragsbepalingen in het IVRK al een direct toepasbare norm zouden inhouden, deze geen aanspraak in het leven roept die verder strekt dan artikel 8 EVRM. Op grond van hetgeen is overwogen onder 2.15 en 2.17 is de toepassing van het mvv-vereiste ten aanzien van eiseres evenmin in strijd met artikel 24 van het Handvest van de

---

Grondrechten van de Europese Unie. Het beroep op deze bepalingen kan eiseres dan ook niet baten.

- 2.20 Eiseres heeft tot slot aangevoerd dat haar het ontbreken van een paspoort niet kan worden toegerekend nu zij er alles aan heeft gedaan dit paspoort te verkrijgen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres dit standpunt niet afdoende onderbouwd.
- 2.21 Gezien hetgeen hiervoor is overwogen, heeft verweerder de aanvraag op goede gronden afgewezen.
- 2.22 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.23 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Verzoek om een voorlopige voorziening

- 2.24 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.25 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, is aan het verzoek het belang komen te ontvallen, zodat dit reeds daarom niet voor toewijzing in aanmerking komt. De voorzieningenrechter zal het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.26 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

3.1 verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter:

3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.J.A.M. van Brussel, rechter, tevens voorzieningenrechter, en op 5 juli 2010 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. L.I. Siers, griffier.

Afschrift verzonden op: 05 -07- 2010

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

I

Collet Advocaten 's-Hertogenbosch

Stationsweg 14 A
5211 TW 's-Hertogenbosch
Telefoon: 0031 73 613 9242
Telefax: 0031 73 612 6242
Info@colletinternational.com

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3 1 JUL 2010	
ZAAKNR.	201007433
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 BC 's-Gravenhage

Fax: +31 70 365 13 80

Inzake: /aslet
Onze referentie: S060504180104\HB MZ/MZ
Uw referentie: /
Behandeld door: M.M.J. van Zantvoort
Direct email: info@colletinternational.com

's-Hertogenbosch, 29/07/2010

HOGER BEROEPSCHRIFT

(toevoeging is aangevraagd)

Edelachtbare heer/vrouw,
Geacht College,

Tot mij wendde zich mevrouw , geboortedatum
, INDnr. 0301.22.4037, Vnr. , van Iraanse nationaliteit,
met het verzoek haar belangen te willen behartigen.

Cliënte wordt hierna ook genoemd mevrouw . Mevrouw
heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd om in de vreemdelingrechtelijke
procedure alle vereiste geachte maatregelen te nemen. Mevrouw
verblijft thans te I maar kiest woonplaats te mijnen kantore aan de
Stationsweg 14-A te 5211 TW 's-Hertogenbosch.

Mevrouw kan zich niet verenigen met de uitspraak van de
Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, d.d. 5 juli 2010 (bijlage),
verzonden op 5 juli 2010, vandaar dat mevrouw tegen deze
beslissing thans tijdig hoger beroep indient. Hierbij verklaar ik, mr. M.M.J. van
Zantvoort, advocaat te 's-Hertogenbosch, door mevrouw
bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de
eerdergenoemde uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem van 5 juli 2010, met het kenmerk AWBnr. 10/8285.

Grieven

Grief 1:

Ten onrechte stelt de rechtbank in r.o. 2.15 het volgende:

'Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat aan de algemene belangen die zijn gedend met een restrictief

Pagina: 2/6

Uw referentie: /

Onze referentie: S060504180104\HB MZ/MZ

Datum: 31-07-2010

toelatingsbeleid een zwaarder gewicht toekomt dan aan voormelde persoonlijke belangen van eiseres, de heer, en hun zoon, zodat verweerder daarin geen aanleiding heeft hoeven zien voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 8 EVRM. Daarbij heeft verweerder mogen betrekken dat eiseres niet eerder rechtmatig in Nederland heeft verbleven, het in beginsel om een tijdelijke onderbreking van het gezinsleven voor de duur van de mvv-procedure zal gaan en niet is gebleken van een objectieve belemmering als bedoeld in B2/10.2.3,2 Vc.'

Ten onrechte stelt de rechtbank dat verweerder terecht de belangen van de Nederlandse staat laat prevaleren. In deze afweging wordt door de rechtbank onvoldoende gekeken naar de daadwerkelijke gevolgen voor het gezin. Uit de afweging blijkt niet dat rekening is gehouden met de belangen van het gezin, enkel met de belangen van de Nederlandse staat om een restrictief toelatingsbeleid te voeren. Op grond van vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten de belangen evenwichtig worden afgenomen. Hiervan blijkt niet uit de uitspraak. Evenmin geeft de rechtbank er blijk van dat de kinderrechtenrapportage van Defence for Children en het rapport van de Rijksuniversiteit Groningen zijn meegenomen in deze afweging. Er is dan ook sprake van een gebrekkige motivering.

Grlef 2

Ten onrechte stelt de rechtbank in r.o. 2.15 het volgende:

'Aangezien in beginsel slechts een tijdelijke onderbreking van het gezinsleven aan de orde is en het de eigen keuze is van de heer, of hij eiseres volgt, heeft verweerder evenmin doorslaggevende betekenis hoeven toekennen aan de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot en volgens eiseres zullen ondervinden indien zij eiseres zullen volgen naar haar land van herkomst. Dat eiseres mogelijk op de ambassade in Iran geen mvv wordt verleend, hoeft voor verweerder thans geen aanleiding te zijn eiseres vrij te stellen van het mvv-vereiste. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij nimmer aan het mvv-vereiste zal kunnen voldoen.'

In de gronden van het beroep, maar ook tijdens de openbare behandeling van het beroep is aangegeven dat de eisen rondom de verlening van een verblijfsvergunning/MVV dermate vaag zijn dat het nimmer vaststaat dat er daadwerkelijk een van beiden zal worden verleend. Hiermee wordt door verweerder, maar ook door de rechtbank welbewust het risico genomen dat er geen MVV zal worden verleend en dat er derhalve een ernstige inbreuk op grond van artikel 8 EVRM zal plaatsvinden. Met dit risico en deze angst is ten onrechte door de rechtbank in haar uitspraak geen rekening gehouden. Eveneens is ten onrechte geen rekening gehouden met hetgeen is aangevoerd omtrent de angstbeleving van mevrouw bij terugkeer naar Iran (zowel in het psychiatrische rapport genoemd als in de rapportage van de Rijksuniversiteit Groningen). Er is dan ook sprake van een gebrekkige motivering.

Grlef 3

Ten onrechte stelt de rechtbank in r.o. 2.16. het volgende:

'De uitspraken waarnaar eiseres in dit verband heeft verwezen, leiden niet tot een ander oordeel, in dat verband wordt het volgende overwogen. Het beroep van eiseres op de eerdergenoemde uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, slaagt reeds niet, nu anders dan in die uitspraak, in

Pagina: 3/6

Uw referentie: /

Onze referentie: S060504180104\HB MZ/MZ

Datum: 31-07-2010

het onderhavige geval geen sprake is van inmenging op het recht van het gezinsleven maar van eerste toelating.

De uitspraken van het EHRM inzake Boultif, Uner en Sezen zien, anders dan in dit geval, op verblijfsbeëindiging in verband met openbare orde aspecten, terwijl het in het onderhavige geval niet gaat om verblijfsbeëindiging nu eiseres niet eerder rechtmatig in Nederland heeft verbleven.

De zaak Ciliz is naar het oordeel van de rechtbank evenmin vergelijkbaar met het onderhavige geval. In de zaak Ciliz bestond, kort gezegd, een positieve verplichting voor verweerder om het gezinsleven tussen ouders en kinderen te verzekeren na een scheiding. Door te verzekeren of een omgangsregeling mogelijk was, werd aan die verplichting voldaan. Door het in bewaring stellen in afwachting van het uitzetten van de vader werd dit onderzoek gefrustreerd waardoor een inbreuk op het recht op gezinsleven ontstond. In het onderhavige geval, zal, indien de heer . en .

ervoor kiezen in Nederland te blijven gedurende de mvv-procedure, in beginsel slechts sprake zijn van een tijdelijke scheiding tussen eiseres en de heer . en

waarmee nog geen sprake is van een inbreuk op dit gezinsleven. De stelling dat eiseres mogelijk geen mvv zal worden verleend, kan hieraan op dit moment nog niet afdoen.

De zaak Keles is reeds niet vergelijkbaar met het onderhavige geval omdat het in die procedure om een ongewenstverklaring ging die in strijd met artikel 8 EVRM werd geacht.'

Er is meerdere malen aangevoerd dat de voornoemde uitspraken van het EHRM zijn aangevoerd omdat hierin richtlijnen van de toetsing aan artikel 8 EVRM zijn genoemd. Er is nimmer gesteld dat de zaken identiek zijn, er is ook geen beroep op het gelijkheidsbeginsel gedaan. De criteria zijn uitvoerig naar voren gebracht, hier wordt door de rechtbank ten onrechte echter niet naar gekeken. Er is dan ook niet op een juiste wijze ingegaan op hetgeen is aangevoerd in de gronden van het beroep, derhalve is er sprake van een motiveringsgebrek. De rechtbank had immers, evenals het EHRM doet, naar de criteria dienen te kijken die van belang zijn in een toetsing aan artikel 8 EVRM, dit is ook gesteld in de gronden van het beroep. Ten onrechte is niet naar de criteria zoals die zijn uitgekristalliseerd door het EHRM gekeken.

Grief 4:

Ten onrechte stelt de rechtbank in r.o. 2.17 het volgende:

'Deze rapportages doen evenwel niet af aan het in rechtsoverweging 2.15 gegeven oordeel. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat van . niet wordt verlangd dat hij samen met zijn moeder afreist naar Iran voor haar mvv-procedure. Daarnaast kan uit deze stukken niet worden opgemaakt dat het voor zodanig schadelijk is dat eiseres voor de duur van een mvv-procedure afreist naar Iran, dat verweerder het mvv-verleend in redelijkheid niet aan eiseres heeft mogen tegenwerpen.'

Dit is onjuist. In de kinderrechtenrapportage staat juist het belang genoemd van duidelijkheid en dat er voor zo snel mogelijk een einde moet komen aan de situatie. In bijlage 2 is voor de volledigheid het onderzoek dat is gedaan door de Rijksuniversiteit Groningen gevoegd. Op pagina 2 van het onderzoek staat onder meer het volgende:

'De situatie waarin . nu leeft met zijn ouders kan en mag niet langer voortduren. Er dient zeer spoedig zekerheid te komen over de Nederlandse verblijfsvergunning

Pagina: 4/6

Uw referentie: /

Onze referentie: S060504180104\HB MZ/MZ

Datum: 31-07-2010

van mevr. *Continuering van de huidige levensomstandigheden zal de algehele situatie alleen maar doen verslechteren.'*

Een MVV-procedure blijft onzeker. Dit omdat de voorwaarden om te voldoen aan een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 EVRM niet glashelder zijn, maar ook omdat de duur van een dergelijke procedure minimaal 3 maanden is, met daarna nog het risico dat de scheiding nog langer zal duren omdat er procedures tegen de afwijzing van de MVV moeten worden gevoerd. Hiermee is ten onrechte geen rekening gehouden. Eveneens is geen rekening gehouden met het feit dat zijn moeder enorme angst heeft om terug te moeten keren naar Iran en de weerslag die dit heeft op . In het rapport op pagina 2 wordt daarover het volgende gesteld:

'Het psychiatrische beeld van de moeder van is van invloed op de kwaliteit van de opvoedingssituatie. Wanneer de huidige situatie onveranderd blijft, zal de ontwikkeling van in gevaar komen. Mevr. heeft angst terug te moeten keren naar Iran en noodgedwongen geschieden te moeten leven van haar man en zoon. Daarbij is het niet zeker of ze haar man en zoon terug zal zien, De moeder van is haar leven niet zeker in Iran. Uitwijzing naar Iran lijkt dat ook onverantwoord. Zowel voor mevr. als voor en zijn vader. heeft zijn moeder nodig voor zijn ontwikkeling. Wanneer ook mee zal gaan naar Iran, zal dit de situatie voor niet oplossen. komt in een voor hem onbekend land terecht, waarbij hij mogelijk alsnog zonder zijn moeder op zal groeien omdat zij niet in staat geacht wordt zonder steun zorg voor hem te kunnen dragen. Slechts het toekennen van een verblijfsrecht aan moeder, zal rust, continuïteit en zekerheid brengen in het gezin. Met een verblijfsstatus kan het gezin blijven wonen in Haarlem. zit hier nu op de peuterspeelzaal en zal binnenkort starten op de basisschool.'

De angst van mevrouw is gedurende de hele procedure naar voren gekomen, ook het feit dat zij bang is om terug te gaan naar Iran. mee laten gaan is, behalve dat hij in Nederland op school zit (en binnenkort leerplichtig is), onverantwoord. De vraag is of mevrouw voor hem kan zorgen en het is maar zeer de vraag of de ontwikkeling van niet zal worden verstoord. Rust, continuïteit en zekerheid is in het belang van . Dit is door de rechtbank niet onderkend. Ten onrechte is gesteld dat mevrouw terug kan naar Iran (met of zonder) voor het aanvragen van een MVV.

Grief 5:

Ten onrechte stelt de rechtbank in r.o. 2.18 het volgende:

'De verklaring van de psychiater van 8 april 2010 kan niet bij de beoordeling worden betrokken nu eiseres eerst in beroep naar voren heeft gebracht dat zij, gelet op haar psychische klachten, vrijgesteld zou moeten worden van MVV-vereiste.'

Met name tijdens de openbare behandeling is gemotiveerd naar voren gebracht dat de angst van mevrouw er echt is en dat die angst (dus niet zozeer de asielmotieven) aan terugkeer in de weg staat. Met name nu deze angst ook door wordt gevoeld en ervoor zorgt dat het onverantwoord is om mee te nemen naar Iran (deze angst is ook in de rapportage van de Rijksuniversiteit Groningen genoemd). Het is eveneens slecht voor de ontwikkeling van hem

Pagina: 5/6

Uw referentie: /

Onze referentie: S060504180104\HB MZ/MZ

Datum: 31-07-2010

mee gedurende minimaal drie maanden te scheiden van zijn moeder. Ten onrechte is hier door de rechtbank in r.o. 2.18 niet op ingegaan.

Grief 6:

Ten onrechte stelt de rechtbank in r.o. 2.19 het volgende:

'Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder meer de uitspraak van 25 januari 2006 (nr. 200507463/1, LJN AV0969) volgt dat, voor zover de verdragsbepalingen in het IVRK al een direct toepasbare norm zouden inhouden, deze geen aanspraak in het leven roept die verder strekt dan artikel 8 EVRM. Op grond van hetgeen is overwogen onder 2.15 en 2.17 is de toepassing van het mvv-vereiste ten aanzien van eiseres evenmin in strijd met artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het beroep op deze bepalingen kan eiseres dan ook niet baten.'

De rechtbank maakt geen onderscheid in het kader van de rechtstreekse werking van beide bepalingen. Hoewel artikel 3 IVRK op grond van (Nederlandse) vaste jurisprudentie geen rechtstreekse werking heeft, heeft artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten dit zeker wel sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Artikel 24 lid 2 van het Handvest zegt het volgende:

'Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.'

De conclusie van het rapport van mw. Kalverboer lezende kan niet anders dan geconcludeerd worden dat er alle belang bij heeft dat zijn moeder een verblijfsvergunning krijgt. Hieronder nogmaals de betreffende passage op pagina 2 van het rapport:

'Het psychiatrische beeld van de moeder van . . . is van invloed op de kwaliteit van de opvoedingssituatie. Wanneer de huidige situatie onveranderd blijft, zal de ontwikkeling van . . . in gevaar komen. Mevr. . . heeft angst terug te moeten keren naar Iran en noodgedwongen geschieden te moeten leven van haar man en zoon. Daarbij is het niet zeker of ze haar man en zoon terug zal zien, De moeder van . . . is haar leven niet zeker in Iran. Uitwijzing naar Iran lijkt dat ook onverantwoord. Zowel voor mevr. . . als voor . . . en zijn vader. heeft zijn moeder nodig voor zijn ontwikkeling. Wanneer ook . . . mee zal gaan naar Iran, zal dit de situatie voor . . . niet oplossen. . . komt in een voor hem onbekend land terecht, waarbij hij mogelijk alsnog zonder zijn moeder op zal groeien omdat zij niet in staat geacht wordt zonder steun zorg voor hem te kunnen dragen. Slechts het toekennen van een verblijfsrecht aan moeder, zal rust, continuïteit en zekerheid brengen in het gezin. Met een verblijfsstatus kan het gezin blijven wonen in Haarlem. . . zit hier nu op de peuterspeelzaal en zal binnenkort starten op de basisschool.'

heeft belang bij zekerheid, rust en continuïteit. Dit is zonder verblijfsvergunning van mevrouw . . . niet mogelijk. Dit is onvoldoende onderkend.

In een toets aan artikel 8 EVRM staat het gezin en het privéleven van een individu centraal, waarin een belangenafweging dient te worden gemaakt. Dit blijkt onder

Pagina: 6/6

Uw referentie: /

Onze referentie: S060504180104\HB MZ/MZ

Datum: 31-07-2010

meer uit artikel 8 lid 2 EVRM. In artikel 24 van het Handvest staat het kind centraal en dient het belang van het kind DE eerste overweging te zijn, hieraan zijn geen beperkingen gesteld. De rechtbank had dan ook niet kunnen volstaan met verwijzing naar de rechtsoverwegingen 2.15 en 2.17 en had een inhoudelijk oordeel over het belang van en de toepassing van artikel 24 van het Handvest dienen te vellen. Temeer niet nu uit voornoemde rechtsoverwegingen op geen enkele manier blijkt dat er met de belangen van rekening is gehouden. Er is dan ook onvoldoende naar de belangen en rechten van gekeken.

Grief 7:

Ten onrechte stelt de rechtbank in r.o. 2.20 het volgende:

'Eiseres heeft tot slot aangevoerd dat haar het ontbreken van een paspoort niet kan worden toegerekend nu zij er alles aan heeft gedaan dit paspoort te verkrijgen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres dit standpunt niet afdoende onderbouwd.'

Mevrouw heeft een aanvraag gedaan bij de Iraanse autoriteiten in Nederland, deze gaven echter aan dat het niet mogelijk is om een paspoort aan te vragen zonder documenten aangaande de identiteit. Mevrouw heeft deze niet in haar bezit, noch heeft zij nog contact met mensen in Iran. Om die reden heeft ze brieven gestuurd naar haar oude bureaus in de hoop nog wat documenten boven water te krijgen. Van al deze stappen zijn bewijzen overgelegd. Mevrouw had niet meer kunnen doen. Ten onrechte wordt dit niet onderkend.

Rechtsgevolgen

Nu de Immigratie- en Naturalisatiedienst ook geen verdere overwegingen heeft gebezigd in de bestreden beslissing, kan dus ook niet worden besloten de rechtsgevolgen in stand te laten. Een nieuwe beslissing leidt immers niet noodzakelijk tot een zelfde oordeel, noch kan thans worden gesteld dat het bestreden besluit rechtmatig tot stand is gekomen, derhalve kan ook geen toepassing worden gegeven aan artikel 8:72 lid 3.

Om al deze redenen verzoekt mevrouw

u;

het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak, alsmede de primaire beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te vernietigen.

Naast dit telefaxbericht wordt dit beroepschrift met bijlage u ook per gewone post toegestuurd.

Hoogachtend,

M.M.J. van Zantvoort

bijlage:

1. uitspraak Rechtbank d.d. 5 juli 2010
2. Rapportage van de Rijksuniversiteit Groningen

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

[...],
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 4 maart 2011 in zaak
nrs. 11/4880 en 11/4879 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 februari 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen en geweigerd hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Hetgeen als grieven 1 tot en met 7 en 8, eerste deel, is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. In het tweede deel van grief 8 klaagt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij zijn beroep op artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) niet nader heeft onderbouwd. Volgens de vreemdeling heeft de voorzieningenrechter in het verlengde hiervan voorts ten onrechte overwogen dat de minister niet in strijd met voormeld artikel van het Handvest heeft gehandeld. In de toelichting op de grief voert de vreemdeling aan dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat hij zowel in de zienswijze als in de gronden van beroep uitgebreid te kennen heeft gegeven op welke wijze zijn rechten zijn geschonden.

2.3.1. De vreemdeling heeft zowel in de besluitvormingsfase als in de beroepsfase een gemotiveerd beroep gedaan op artikel 24 van het Handvest. De klacht van de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij zijn beroep op voormeld artikel van het Handvest niet nader heeft onderbouwd, is derhalve terecht voorgedragen. De klacht kan evenwel, gelet op het volgende, niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden.

2.3.2. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) erkent de Unie de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest, dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft. De bepalingen van het Handvest houden geenszins een verruiming in van de bevoegdheden van de Unie zoals bepaald bij de Verdragen. De rechten, vrijheden en beginselen van het Handvest worden uitgelegd overeenkomstig de algemene bepalingen van titel VII van het Handvest betreffende de uitlegging en toepassing ervan, waarbij de in het Handvest bedoelde toelichtingen, waarin de bronnen van deze bepalingen vermeld zijn, terdege in acht worden genomen.

2.3.3. Ingevolge artikel 24, eerste lid, van het Handvest, hebben kinderen recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Ingevolge het tweede lid vormen de belangen van het kind een essentiële overweging bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen.

Ingevolge het derde lid heeft ieder kind het recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

2.3.4. Ingevolge artikel 51, eerste lid, van het Handvest, voor zover thans van belang, zijn de bepalingen van het Handvest gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld.

Ingevolge het tweede lid breidt het Handvest het toepassingsgebied van het recht van de Unie niet verder uit dan de bevoegdheden van de Unie reiken, schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Unie, noch wijzigt het de in de Verdragen omschreven bevoegdheden en taken.

2.3.5. Zoals volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 1 december 2010 in zaak nr. 201003052/1/V3; www.raadvanstate.nl), is het Handvest juridisch bindend geworden met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009. Gelet op artikel 51, eerste lid, van het Handvest, is het Handvest gericht tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Het besluit van de minister dateert van 10 februari 2011. De vreemdeling heeft een beroep gedaan op richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming. Deze richtlijn is geïmplementeerd in de Vw 2000. Nu de vreemdeling onder het toepassingsbereik van voormelde richtlijn valt en de minister zijn aanvraag daaraan heeft getoetst, moet worden aangenomen dat de minister in deze zaak het recht van de Unie ten

uitvoer heeft gebracht.

De zaak valt derhalve binnen de materiële werkingssfeer van het Handvest.

2.3.6. Volgens de Toelichtingen bij het Handvest (gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie van 14 december 2007, C 303/25), die ingevolge artikel 6, eerste lid, derde alinea, van het VEU en overeenkomstig artikel 52, zevende lid, van het Handvest voor de uitlegging daarvan in acht moeten worden genomen, is artikel 24 gebaseerd op het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK), dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. Uit die toelichtingen is af te leiden dat artikel 24 van het Handvest overeenkomstig artikel 3 van het IVRK dient te worden geïnterpreteerd.

2.3.7. In artikel 3, eerste lid, van het IVRK is bepaald dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind een eerste overweging vormen.

2.3.8. Artikel 3 van het IVRK heeft rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. Wat betreft het gewicht dat aan het belang van een kind in een concreet geval moet worden toegekend, bevat het eerste lid van artikel 3 van het IVRK, gelet op de formulering ervan, geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Wel dient door de bestuursrechter in dit verband te worden getoetst of het bestuursorgaan zich voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind en aldus bij de uitoefening van zijn bevoegdheden binnen de grenzen van het recht is gebleven. Deze toets heeft een terughoudend karakter.

Op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in de arresten van 1 februari 1997, 51/76, VNO, punt 22 en volgende (www.eur-lex.europa.eu) en van 24 oktober 1996, C-72/95, Kraaijeveld, punt 47 en volgende (www.curia.europa.eu) kan een bepaling van Unierecht worden ingeroepen voor de nationale rechter, ook als deze een beoordelingsruimte bevat voor de lidstaten. De omstandigheid dat een Unierechtelijke bepaling een dergelijke beoordelingsruimte toekent, sluit voor de rechter de mogelijkheid niet uit om te toetsen of de nationale instanties de grenzen van deze beoordelingsruimte hebben overschreden. Artikel 24 van het Handvest, dat, zoals hierboven in overweging 2.3.6. is vermeld, gebaseerd is op artikel 3 van het IVRK, bevat een dergelijke beoordelingsruimte voor de nationale instanties. Bijgevolg kan de rechter enkel toetsen of deze in onderhavig geval door de minister is overschreden.

Gelet op de omstandigheid dat het besluit van 10 februari 2011 er geen blijk van geeft dat de minister zich, gezien in het licht van artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest, onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de vreemdeling, heeft de voorzieningenrechter de door de vreemdeling voorgedragen beroepsgrond over artikel 24 van het Handvest terecht, zij het op onjuiste gronden, verworpen.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van de gronden waarop deze berust, te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. R. van der Spoel en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van
mr. S. Yildiz, ambtenaar van staat.

De voorzitter is verhinderd
de uitspraak te ondertekenen.

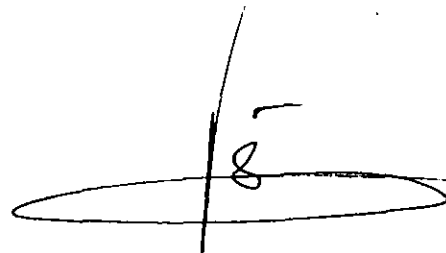
w.g. Yildiz
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 februari 2012

594.

Verzonden: 7 februari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser